

## ΦΩΤΕΙΝΕΣ;

Ανάκρουσμα πνευματικό. Για του πνευματικού μας κήπου, του μυστικού, την είσοδο.

Ο νέος χρόνος. Αινιγματική φωτοσκίαση. Βίωμα; Ακαθόριστο. Διυλισμένη η λέξη αναζητεί την επαλήθευση κάθε προσπάθειας ιδανικής. Με του εαυτού του την ανεύρεση στων μεγάλων οiwνών τα φτερά πετώντας.

Εναγώνια η κίνηση. Διαμαντόπετρες καλύπτουν το κρυστάλλινό της περίγραμμα.

Τα φιλέρημα άστρα κυττούν. Και περιμένουν τα πολλά τα φιλαπόδημα.

Ιλιγγιώδεις οι κορυφές τον ουρανό λογχίζουν. Σαν σε φακό ονείρου υφαίνει με αριστουργήματα τη φλογισμένη των ονείρων πορφύρα.

Και τούτο του ονείρου το περιαύγασμα μελωδία χορού μυστικού υφαίνει.

Βάρυπνα τα μάτια. Με τα χάλκινα τα βλέφαρα τους τη θύρα της υπέρτατης φρόνησης παραβιάζουν. Σε παλμούς απόκρυφους πάντα. Με την καρδιά γεμάτη πάντα με την αστροφεγγιά.

Χάθηκε άραγε στων ωκεανών τα βάθη ο θησαυρός μας; Ή υποχώρησε στη σιωπηλή του χάους πατρίδα;

Πνευματική ασπίδα χρειάζεται για το ταξίδι με του ενδόμυχου είναι τα μάτια. Χρυσό και ευμενές αντίδωρο καλλιέργειας και γνώσης. Ανεμοφύσημα που την ύπαρξη γυμνώνει. Σε μια σιγή μέσα, που τρέφει τον νου.

Βήματα μετεωρισμένα. Με ανασηκωμένα τα φτερά. Έτοιμα να ξεδιπλωθούν σε μια πορεία πνευματική. Φτερωτό το βάδισμα. Στα μυστικά του φωτός και του ίσκιου τα πάθη. Τις πολυέδρες της καθημερινής ζωής λάμψεις.

Εισέρχεται λοιπόν. Σ' ένα λιβάδι ποίησης. Μ' ένδυμα

τόσο συγγενές. Τι κάμνει μετά;

Η ψυχή συστρέφεται τότε. Ακροβατεί ο νους. Πλάνης τότε ο άνθρωπος σε μια νοσταλγία φωτός πάντα.

Πώς προχωρεί λοιπόν;

Το βιβλίο μπροστά του ανοιχτό. Λευκές οι σελίδες εκφράζουν την τόσο ποθητή ελικρίνεια.

Φωτεινό το μάθημα. Του μεγάλου πνευματικού πλούτου καρπός.

Βάρβαρο ίσως το ημίφως των αναμενομένων κοπώσεων. Ρευστές, μα και μεταμορφωτικές μορφοποιήσεις. Σύγχυση των μορφών. Μετάγγιση ουσίας στις υδρίες τις πνευματικές. Θάμβος και έκσταση παντού γύρω.

Ο όποιος σκεπτικισμός τίθεται τώρα εκτός σκηνογραφίας. Δίπλα πορεύεται η σιωπή. Στυγνή. Ωμή κατά πάντα. Εύλαλη καθ' όλα. Στοχαστική. Με τον πυρήνα μας φέρνει της ουσίας της ζωής. Στο τέλος; Η φωνή (απεγνωσμένη ή χαρωπή) θα μας πει:

Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα,  
ήδη θα το κατάλαβες οι Ιθάκες τι σημαίνουν.

Νοσταλγικές ωραιοπάθειες βίαια αίρονται.

Περιπέτεια λοιπόν η ζωή; Στη νοσταλγία του Παραδείσου προσηλωμένη.

Χλιαρός ο αέρας του κάμπου. Δώρο απλό και μεγάλο.

Στιγμές ήρεμες. Εξηγήσεις περιττές.

Το ερώτημα μπροστά μας πάντα.

Είναι άραγε οι στιγμές τούτες πιο πραγματικές; Ή είναι παγερές διαλείψεις στην σκέψη μας τη ζωή;

Προϋπόθεση: Οι άνθρωποι εμείς, ας μην χαρούμε την παγερή εκείνη ελευθερία, που σ' ένα χλωμόν ήρεμον ορίζοντα ανατέλλει.

Να μη ξεχνούμε, πως «δεν βρέθηκε άνθρωπος που να

μπορεί να σταθεί κακός, τη μυστική εκείνη ώρα, που θα τον αγγίζει η αληθινή, η αμόλυντη καλωσύνη του πλησίον του» (Μιχ. Δ. Στασινόπουλος)

Μπορεί να αισθανόμαστε μέσα στη ψυχή μας τον σιωπηλό εκείνον κάτοικο, έναν ίσκιο ασάλευτο, έναν ξένον, που μας κυττάζει χωρίς να μιλά. Και τούτου του ξένου η ψυχρή πνοή ανεβαίνει στα χείλη. Και το κρύσταλλο παραμένει σκοτεινό. Χωρίς να μεταπλάθεται η ουσία του. Παρά το γεγονός ότι γύρω τα φυλλώματα αναθροούν.

Τώρα, ένας μυστικός βόμβος ζωής εισορμά από τα βάθη του χρόνου. Παλιός απόκρυφος. Κύμα ζωής και φωτός δίνει στα πρόσωπα των ανθρώπων το χαμόγελο. Τη φρεσκάδα γυρίζοντάς τα από τα όποια ονειροπολήματα.

Κάποτε τα καράβια τ' αγέρωχα των Αθηναίων γέμιζαν με περηφάνεια τον αέρα. Γι' αυτό, οι Αθηναίοι «όρισαν, οι ρήτορες στην Πνύκα, να μιλούν με τη ράχη γυρισμένη προς τον Πειραιά. Κι αυτό, για να μη μεθά η ψυχή τους από τη θέα μιας δύναμης τόσο μεγάλης και παρασύρουν τον λαό σε παράτολμες εκστρατείες» (του ιδίου)

Τώρα, εμείς, αφήνουμε πίσω μας το επιβλητικό κι ερημικό μεγαλείο. Μπροστά μας φτερουγίζει αδιάκοπα μια ολοφώτεινη πνευματική αιωνιότητα. Σε μια νέα ευγενική συνοδοιπορία καλούμαστε.

Του ήλιου τα τόξα τα χρυσά μας φωτίζουν το διάβα.  
Στου Χριστού την αγκαλιά μας φέρνουν.

Τι θα γράψουμε λοιπόν στο βιβλίο μας;

Φωτεινές οι σκάλες, σ' έναν αίθριο και προσηνή ουρανό  
μας ανεβάζουν.

Όσοι πιστοί.

Χρόνια πολλά, φίλε μου.

+ ο π.Γ.